

s'atansa el pescador
devora de la platja
jò li'n dic : pescador
qu'es lo que are cantaven?
ell m'en diu : un amic
lo que are jò cantava,
una canço' d'amor
pensant amb una estirada
qu'èix bespre la vent
prop d'èira mar salada
la lluna ens somnava
al so d'una berada
ell pescador cantant
i somnient, s'en nava
plorava lo men cor
entre les vens de l'arja
hi il men amor es lluny
tant lluny qu'è al cor me clava
espina tan cruel
qu'en merta d'emporaven?

Cylossa d'una coranda popular d'Uzjell

" Un brotet de moradux
amiga tinc per a dous
un brotet de moradux
primer mori que oblidans";
un brotet de moradux
i un esquix de tarongina
i una flor de l'ametller
com si fos una fuguina,
la floreta d'ametller
la tinc dintre una petrina
(que a la vora de la mar
vaig collir-la al canu'l dia)
La flor blanca es va marir:
amb el temps se decandia
fins que un jorn se va morir
presa d'una melangia
qu'esperava les cançons
que li dessin l'alegria

Jo la vaig amortallar
al bell mitre de la petrina
vaig posarla en mon altar
com si fos joia divina:

l'altaret tot ple de flors +
[que semblava una foguina
per a dintre les dolors
esbravaben els sens plors
que l'aroma de les flors
amb ardència els endolcia].

Un brot de moraduria
només queda per una rima
un brot de moraduria
i un esqueix de taronjina
; Pren-lo i cantals cançons
o sinó s'en moriria !

" Un brot de moraduria
amaga trinc per a dans
un brot de moraduria
primer morir que oblidar "

mes a dintre ple d'espines
~~per~~ puis que l'ajua dels meus plors
~~va mullar~~ va mullar les flors dimes

x x x

L'altre dia a l'hort de casa
contemplava un roserot
qu'en feia les roses blanques
blanques com un jernet
ell m'en diu: amic dolcissim
estes roses per qui són ?
Són per la meua estimada
qu'és la reina del meu cor !

x x x

Un dia cap al tart
prop de la mar salada
vaig veure un pescador
qu'enlla del mar cantava
des les seves cançons
com un sang d'arja clara
rajava lo seu cor
pres d'una joia avara

~~Avui estens ells un'ham parlet~~

Finic l'ànima asserenada,
igual com un gran capvespre
des'istiu després que s'ha portat
el Sol, perquè se m'ha aparegut
el Sol de l'amor radiant i veig
i radiant a la teua cara, i
m'ha il·luminat de nat per
tota aquesta nit un ben estàs d'esperit
que farà que et veig en somnis
aprop veure, estimant-me i que
es cura de les emociions mees pures
i veres que jo heu tenir en aquest
mon.

Des 15 de Maig a les 12 de Com
nat - 1725

Quan la tardor serà arribada
vera l'estiu que unyt s'enirà
i tota branca despullada,
de l'embarança es morirà.

~~gira l'esguard ple~~
i els ocells així clant en l'aire
fugiran lluny d'aquest recés
per a trobar una primavera
en els brollers dolça lo seu beu,
gira l'esguard ple de tendresa
al cor ignot que sospirant
busca amb doler les gentiles
de uns ulls seus i d'un dolça cant:
fent que una eterna primavera
plena de flos i d'il·lusions
siga l'afrena riallera
al flum encis de uns cançons

Antoni M. Milla

Barcelona 3 de Setembre de 1827

Per a la meua estimada Isabel com a ^{petita} nostra
del meu agraïment que és molt gran

Nit estrellada

Santa la nit magníficent
son cant heroic de poesia
que se n'endia per tot el vent
omplint els àmbits d'harmonia.

Els estels lluen en el cel
fent ressonar la melodia,
apar qu'és forçin amb anhèl
les voluntats qu'el cor congria

Mes l'energia de la nit
s'és convertida en lleu dolcesa
i sobreix de dintre el pit
la canço eterna de bellesa

Dolça canço! canço princesa
que surts encesa de l'amor
i duns un pelag d'amarquesa
com una espina en una flor!

En plores dins la nit frondosa
quan el mon dorm al teu costat
mentres el grill cantant reposa
en el silenci llen del prat!

I vas perdent-te somniosa
mentres l'aimada et va dictant.
copsant l'essència qu'is desflora'
tendhe aimador la va escoltant.

I dir l'aimada espromguida:
Amor tinc por, en eix instant
em sembla veure una ferida
qu'es va obrint rajant-ne sanc.

Tu n'ets la força guaridora
li' dir amor, pring si tu vols
pots eixugar la font que plora
i convertir-la en bella flor.

que lluirà de nit i dia
com eixa estrella que ovirem

i que acostant-se amb alegria,
ens mira amb goig mentres contem,

No tingues por ma bella àmia
aixeca els ulls i mira el cel
omplera el cor de polsia,
i després miram amb l'austral

de ben guarir-me la ferida
qu'espera ardenta el teu amor,
i en tant que l'alba sia eixida
de bat a bat obrem ton cor!

Luis M. Gilet

Escrit el dia 5 de Janer de 1924.

A la bondadosa, pura i senzilla Isabel, a qui tant
estimaré com he vell estimar tota la vida

x x x

Mirarem mon amor, la mar revolta
i en aspra lluita, afosa es defensaba
una barqueta debil entre l'ona

Al port del seu repos mai arivaba
causada de lluitar esmaferduda
i el seu bran mariner, casi finava

Ell veia d'aquell port la costa dura
i els seus braços forçuts del tot cedien
; podria disfrutar de tal ventura?

Jo et vaig mirar tes galtes europides
i tes llavis i tes ulls, del tot joiosa
molt ampleument tes braços estenies.

I recordant la ruta tan penosa
del bran viure amb perill entre
tes panes,

vaig exclamar content amb veu commosa:

El port del meu amor és en tos braços!

Lluís M. Millet

Escrit el dia 30 de Juny de 1924

jo voldria estimar-te Iubel, per en aquest vers: no hi veig més que la puja intenció que l'ha dictat, d'altre manera ja no gosaria a dedicar-tel

Somni

Tinc ple mon cor d'una esperança ardenta
que m'enbriaga en somnis cada nit,
quan veig la teva faç d'olor de menta
que riu i canta per mon prat florit

Mes com ahir jo mai t'havia vista
(en els meus somnis blaus o cristallins)
eren tos ulls com perles d'amatista
i eren tos llavis flors de llisamins

La teva cara un poc esblanqueïda
per et cantava l'ànima per dins
i me hi fa tenir la faç esportuguesa
si un foc ardent exhaleu tos sospirs!

Jo et demani avui una besada
tu ho refusares amb tuau somris
i jo veig en ton ànima tan clara
la resplendor d'un tros de paradís

Vaig insistir, encare altra vegada
dixat anar en uns braços com bregol
jo et bressaré com si fos una mare
que bressa el fill de sos neguits i consell

No t'en recordis qu'ets la enamorada
que a ve'l aïmant, ulls presats amb daler
jo et bressaré com si fos l'hora dolça
de bressa el fill d'olor de taronger

Vas deixar anar teu cos entre uns braços
i l'arpa de l'amor va ressonar:
un bes ardent que unia amb dolços llargs,
les ànimes feliços d'estimar!

Escrit el dia

de juliol de 1824.

Cants a l'aimada

Ofrena

Sien per tu
tots eixos cants
que de mon cor floreixen,
i pren-los tots
com un ramell
de flors que no's marceixen

Una canço

Voldria cantà una canço
la canço del teu somriure.
una canço tota amor
i d'una joia invisible

Voldria cantà la canço
de la teva rialla clara
i d'aquell llavi rosat,
i de la cara encarnada

Voldria cantà una canço
la del meu ànim pregon
i poder fer-te un bon bes
ací dalt, damunt ton front.

Als teus ulls

Oh ulls plens d'amor!
de la meua aimada
tan blaus com el cel
de nit estrellada!

El·luminen doncs
ma penya ofoscada
i el meu cor tan ple
d'amor per tu: fada!

Ulls idolatriats
ulls de ma estimada
vivent amb amor
Oh verge ~~serada~~!

Les teves trenes

Les teves trenes

Oh verge hermosa!
semblen cadenes
fontes de confort,
ahont si lliguen
dos cors sospesos
rosses com l'or!

Vulques lligarme

Oh dolça amiga
amb tes cadenes
apaaga ton cor,
i vulques dir-me
els mots dolcissims
del teu amor!

El teu nom

Es el teu nom
com un consol
per l'anima entristida
nom sols per tu
plora amb el dol
d'una mortal ferida.

Es el teu nom

tota una amor
tan sols a tu rendida

per aquell cor
qui tant et vol
i que t'aima sens mida

Es el teu nom
com una flor

perfum de clavelina,
que despredeix
nomis per mi,
la plaire mis divina.

la tristesa? Peraltres no ho sabíem, però si haguerem pogut penetrar al fons d'aquella ànima adolori, haguerem vist, que res més que Amor n'era la causa. Si, ell havia sentit, i sentia encare un afecte fresc, era a la primavera de la seva vida, més havia vingut la tardor, i li havia esfullat l'arbre de les seves il·lusions. Aquelles llàgrimes venecades de cara al cel blau, eren llàgrimes d'amor..... I ell, el mirava, el mirava aquell cel tan pur, com volguent ovirar alguna cosa que ja no veuria mai més.....

Tot d'una mirà el seu entorn com prengué, com
un buit misteriós al seu entorn: estava sol. L'entí com
una desaparició de la vida, i al ensemple, com una
transformació d'aquella ^{total} dels ulls blaus; tan blaus com
aquell cel ^{tan blau} que estava mirant, i dels llavis encara com
per poc sagrats, i dels cabells tan rossos com l'or, en fi d'aquell
sol de esplendor i amor que per ell era, i Ah, si
ell la pogués tenir al seu costat si ni diria de casar-
llay com tan hermosos! Si l'imatge d'ella
rodava per la seva pensa, i tot d'una pronuncià
dri els llavis per pronuncià aquell nom tan dolç, i
es senti defallir i les perles del plori brillaven
abundoses i les ones banyien, banyien i

el cel blau blui-blui, i la mar brillava, —
i el pinnel plorava.

II

Idilli d'amor

Fantasies

I

Nocturn

Era una nit serena. La lluna enviava sobre el mar blau la seva claror: feia l'impressió com d'espumes d'or sobre l'aigua, com si de l'astre de la nit baixessin trossets de foc per a can-
-rer sobre la blavor del mar, era com el mirall ahont si reflec-
-tia el mantell immaculat, el cel; la seva blavor junt
- amb les estrelles que l'adornan, eren innumerablement devalla-
-des a les aigües que tocaven a la pintoresca costa d'aquell
- poblet, tan jolín. En l'hermosa platja del mateix, i
- en aquella hora tan quieta, ahont no més es sentia
- el continuat brumjar quiet i acompanyat de les ones,
- hi havia com a tuit per una estranya paúra, un
- jovinell, assentat a terra, aguantant amb el colze el seu cap
- rot i ple de misteris, el seu ulls eren fixats a terra, com
- si volgués contar tots els grans de sorra que hi haurien, pot-
- ser per distraccions d'aquella fregona tristera que invadia
- el seu cor, mes... ca, no es distraia, no, la seva dolor
- creixia accentuant-se més i més, fins que a l'últim,
- alçava els seus ulls al cel, i una llàgrima lliscava man-
- yment per les seves galtes. Quina era la causa d'aquella

Amia: Lluny del teu roser d'amor, t'emporto;
; Junir lo poquer de emporar d'una donzella com
tu!.. Femur moltes montanyes que ens fan
de barrera, mes el nostre amor no el veng cap
frontera! Com mis lluny estan els nostres cors,
mes s'estimen, bateguen mis li un per l'altre
i les llàgrimes de l'amor brollen mis
abundoses per nostres ulls. ; Ah! venat
tantes llàgrimes per tu estimada! ; The
emprat tant i tant deide que no t'hi vint!
Ens sembla que fa un segle que no hi
vist la terra gentil figura. Si ens tembla
que fa un segle que t'veng unore la
terra cara plena de tristesa, pero amb aque-
lla serenitat tan peculiar en tu!, la volies
disminuar per no estirar-me a mi.
Una ombra de ^{melancholia} ~~tristesa~~ ^{invasion} ~~passada~~ ^{el} ~~per~~ ^{fen}
vol! fa la veng comprendre fa, pero
lo famle i el veng bonitat, ens varem
posar les nostres mans una a sobre
de l'altre. Bateguem a l'animi els
nostres cors! Vengem apartar molta

niament, la mura ~~de~~ la terra, i no ens hem
vist més! I allavors vauig venar infinitat
de lairims. Paruig prohumar mil
voltes el teu nom tan dolc que m'acon
celi molt i molt, i are vis tist rux
fu! ~~Per amb l'esperança que aviat ens~~
~~Oh per arce de~~ ~~Oh una~~
~~to n'apren a venen~~
~~grada d'algua a en el inter or al~~
~~pensar que no fugarem en venen~~
~~Oh~~ ~~tot en hies de perarles de amors~~

~~Per~~ en venen
adon fare i de lairada i estimen
vour pensar m'has estimat, que ja
també t'estimo molt i molt a i h
tu i reb una afecciosituna
a portar abraçada del teu
estimat

~~Amor~~
~~Amor~~

~~Amor~~